

Proloog

De zwarte vloek

Het was aardedonker. Hij zag geen hand voor ogen, maar hij wist precies waar hij was. Dit deel van het Eindeloze Woud kende hij als zijn broekzak. Hij baande zich een weg door het dichtbegroeide landschap en haastte zich over de kronkelige paadjes, die verborgen lagen tussen de struiken en de dikke stammen van de oeroude bomen. Zijn voetstappen maakten rimpelingen in het water van de donkere vennetjes, die verscholen lagen in het diepste van het woud. Bij elke stap zakte de zompige bosgrond verder weg onder zijn laarzen. Hij rende zo hard als hij kon. Al uren, alsof hij achternagezeten werd door een roedel hongerige wolven. Zijn benen leken van lood en hij wist dat hij moest stoppen. Hij zou even kunnen rusten, want hij was er bijna.

Zijn mantel beschermde hem allang niet meer tegen de regendruppels, die onophoudelijk uit de gitzwarte hemel op hem neer vielen. Hier, onder het dichte bladerdak, was hij beschermd tegen de wind, maar hij hoorde de takken hoog boven zich heen en weer zwiepen en krakend meebuigen met de zware windstoten. De storm raasde met een oorverdovend kabaal over het woud en hij trok de kap van zijn mantel verder over zijn hoofd. Zijn hart ging tekeer en hij ademde zwaar. Hij was vermoeid, maar zijn geest was kraakhelder. Hij voelde zich sterker dan ooit.

Met twee handen greep hij zich vast aan de dichtstbijzijnde berkenboom. De koele bast van de berk drukte tegen zijn gloeiende handen. Hij draaide zich om en liet zich met zijn rug langs de stam naar beneden glijden. Hij zoog de frisse lucht gretig en diep zijn longen in en bleef minutenlang roerloos zitten op het

vochtige mos. Zijn lange, zwarte haar hing in slierten voor zijn ogen. Zijn ademhaling werd langzaam rustiger en zijn spieren ontspanden. Maar zijn hart bonsde onrustig. Met elke hartslag groeide het verlangen. Het brandde in zijn borst. *Het zal hem lukken, hij zal het krijgen!* De tijd is gekomen dat hij zal nemen waar hij recht op heeft.

Een felle flits zette de stammen van de bleke bomen om hem heen in een vurig licht. Alles in het Eindeloze Woud leek een moment stil te staan, gevangen in een mysterieus wit schijnsel. De donderslag die volgde, deed de aarde onder zijn voeten trillen. Het onweer kwam dichterbij, hij moest door.

Met zijn sterke armen duwde hij zichzelf overeind en vervolgde zijn weg. Opgejaagd door de donder bewoog hij zich vliegensvlug over het ruwe terrein. Hij wist dat hij helemaal alleen was. Zelfs de wilde dieren kwamen met dit noodweer niet uit hun schuilplaatsen tevoorschijn. Het gaf hem een gevoel van vrijheid en van macht. En dat was precies waar hij zo naar verlangde.

Met een ruk stond hij stil. Hij was eerder bij de bosrand aangekomen dan hij had verwacht. Verscholen in het dichte struikgewas bleef hij staan en tuurde voor zich uit over de open vlakte. Het duivelse onweer zette de hemel in vuur en vlam. Hij had zijn bestemming bereikt.

Midden in het uitgestrekte veld doemde de Elfenheuvel voor hem op. Zelfs in de duisternis deed die zijn naam eer aan. Witte elfenbloemen bedekten de indrukwekkende heuvel als een zijdezacht wit tapijt. En daar, op de top tussen de ontelbare lichtende bloemen, stond de Heilige Grote Boom, *Magna Arbor*, de ‘Dame van het Woud’. De boom was de geboorteboom van de eerste grote heerser, heer van Arbora en beheersers van de Grote Vier. De enorme boom trotseerde de elementen al tienduizenden jaren en haar magische wortels drongen diep door in de aarde. De

Dame van het Woud stond onverzettelijk en kalm op de heuvel.
De storm leek haar niet te deren.

Hij liep langzaam het open veld in en begon aan de steile klim tegen de Elfenheuvel op. Als een reusachtige slang kronkelde het pad steil omhoog naar de top. De wind rukte en duwde, en de striemende regen sneed in zijn gezicht. Maar hij was vastberaden. De energie stroomde door zijn lichaam. Met elke stap die hij zette, leek de boom groter te worden en torende zij steeds hoger boven hem uit. Hij bereikte al snel het hoogste punt en op de heuveltop liet hij zich op zijn knieën vallen op het witte bloementapijt. Hij boog zijn hoofd voor de machtige Dame van het Woud. Even bleef hij roerloos zitten. Hij stond op en liep behoedzaam op de grote boom af. Hij streek met zijn vingers langs de knoestige schors. Zonder de boom los te laten, stapte hij traag om de metersdikke stam heen. Hij liep tussen de sierlijk laaghangende takken door, waarvan sommige bijna de grond raakten. Onder de boom was het vredig en kalm en werd het kabaal van de storm en het dreunen van het onweer gedempt. Toen hij opkeek, zag hij ontelbare lichtjes schitteren tussen de natte bladeren. Een betoverend schouwspel van vuurvliegjes, die al duizenden jaren de Dame van het Woud met hun lantaarntjes verlichtten.

Het vuur in zijn borst brandde heviger dan ooit en was bijna ondraaglijk. Een grommend geluid ontsnapte uit zijn keel en zijn blik werd donker. Soepel en snel haalde hij de lange, houten stok van zijn rug. De vuurstok glansde in het licht van de bliksemschichten, die uit de donkere wolken knalden. Het weerlicht flitste woest om de boom heen. Hij hief de staf vervaarlijk boven zijn hoofd, draaide steeds grotere cirkels in de lucht en concentreerde zich volledig op de elektrische lading van het hemelvuur. Het onweer was nu recht boven hem en de energie was overweldigend. De donder brulde woest door de lucht en hij

wist dat het moment daar was. Met een vloeiende beweging trok hij met zijn vuurstok de knetterende bliksemschichten naar zich toe. Hij zette zich schrap. De enorme kracht raasde via zijn stok door zijn arm zijn lichaam in. En met een vernietigende klap liet hij zijn stok op de stam van de grote boom neerkomen. Er klonk een hels en jammerlijk gekraak toen de bast van de boom openspleet, gevolgd door een onheilspellende stilte.

De wind was gaan liggen en het regende niet meer. Een volle maan kwam van achter de wolken tevoorschijn en zette het landschap in een spookachtig wit licht. De Dame van het Woud stond geruisloos en zwijgzaam op de Elfenheuvel. De boom bloedde. Het magische, melkwitte sap gutste uit de wond. Nu was het zijn tijd. Eindelijk. Hij was er klaar voor. Met twee handen duwde hij hard en meedogenloos zijn stok in de open wond en liet de sapstroom over zijn vuurstok vloeien. Hij grijnsde voldaan toen hij zag dat de stok zwart kleurde. Een explosie volgde en de aarde en de lucht schudden. Zijn lichaam stond in brand en de kracht spoot door zijn aderen. Weldra zou hij niet meer alleen het vuur kunnen beheersen maar ook de elementen aarde, water en lucht. Net als de eerste grote heerser van weleer, zou ook hij beheersers zijn van de Grote Vier. Oppermachtig, groots en ontzagwekkend zou hij de vier elementen bedwingen. *Hij zal heersen over heel Arbora!* Hij sloeg zijn hoofd achterover en brulde boosaardig.

Er schoot een venijnige steek door zijn hand en hij deinsde achteruit. Hij hapte naar adem toen de helse pijn zich verspreidde door zijn lichaam. Hij wilde zijn vuurstok laten vallen, maar dat lukte niet: zijn vingers raakten niet los van de zwarte staf. Onder luid gekraak brak de stok in zijn hand doormidden. Voordat hij doorhad wat er gebeurde, viel de vuurstok rokend en sissend, in stukken in het gras. Angst maakte zich van hem meester. *Dit kon niet. Dit mocht niet gebeuren!*

Hij liet zich op zijn knieën in het gras vallen en reikte naar de brokstukken van zijn zwarte stok. Maar voordat hij er ook maar één kon oprapen werd hij getroffen door een tweede pijscheut. Hij kromp ineen en greep zijn arm vast. De angst sloeg hem om het hart. Zijn hand zag er grauw uit en zijn kromme vingers omklemden het overgebleven deel van zijn stok. Wat hij ook probeerde, hij kreeg zijn vingers niet los. De vuurstok was niet meer glanzend zwart, maar vaal van kleur en zat vol met barsten en scheuren. Een volgende pijscheut wierp hem tegen de grond en schreeuwend staarde hij naar zijn hand. Zijn vingers waren stijf en koud. Zijn hand en arm kleurden langzaam donkergrijs. De pijn was ondraaglijk toen ook zijn huid scheurde. Zijn huid veranderde in steen.

Hij was vervloekt.

Vanuit het natte gras keek hij verwilderd omhoog naar de grote boom. De Dame van het Woud liet haar takken hangen en de regendruppels gleden loom van haar purperen bladeren. Het gaf haar een troosteloze aanblik. Maar de diepe wond die hij in haar bast had geslagen, was gestopt met bloeden en tussen de bladeren knipperden hier en daar weer wat lichtjes, alsof de vuurvliegjes hun gebroken lantaarntjes probeerden te repareren. Hij had de boom beschadigd en kracht van haar genomen, maar hij had haar niet gebroken.

Een zinderende woede borrelde omhoog vanuit het diepste van zijn duistere ziel. Moeizaam stond hij op. Met de stomp van zijn vuurstok vastgeklemd in zijn versteende vuist, draaide hij zich zwaar en stroef om. Hij wist dat hij nu zijn wonden moest likken, maar hij zou terugslaan. Hard en meedogenloos. Hij zou een manier vinden, want hij vond altijd een manier.

Zijn armen en benen waren loodzwaar en de pijn schoot bij elke beweging ongenadig door zijn verminkte lichaam. Maar onder zijn versteende vel stroomde een onmetelijke kracht door zijn

aderen en zijn hart bonkte nog altijd rusteloos in zijn borstkas. Zijn vuurstok was gebroken en zijn kracht zat opgesloten in zijn eigen lichaam, als een woest dier in een te kleine kooi. Zijn versteende buitenkant zou Arbora voorlopig behoeden voor zijn verwoestende wraak. Hij zou een manier moeten vinden om zijn zwarte vuurstok in ere te herstellen, en hij wist precies waar hij dat zou doen.

Zijn ogen schoten heen en weer over de plek waar de afgebroken stukken van de zwarte stok in het gras lagen, maar hij zag ze nergens meer. Hij zocht koortsachtig de omgeving af. Er was nog niet één verloren ziel te bekennen.

‘Wie is daar?’ Zijn stem klonk dieper en zwaarder dan voorheen. Iemand moest de brokstukken van de stok vlak voor zijn neus weggenomen hebben. Hoe had dit kunnen gebeuren? Wist iemand van zijn duistere plannen? Zou hij gevolgd zijn?

‘Kom tevoorschijn, lafaard!’ Zijn krakende stem brulde over de vlakke.

Het bleef akelig stil. De Dame van het Woud en de Elfenheuvel zwegen als het graf.

Zijn ogen lichtten gevaarlijk op. Met al zijn kracht zette hij zichzelf in beweging en met zware, wankelende stappen sleepte hij zichzelf van de heuvel af. Gehavend en gebroken begon hij aan zijn reis door het Eindeloze Woud richting het Zuiden. In het Zwarte Land zou hij zich voorlopig schuilhouden. In dit niemandsland van grauwe rotsen en gloeiende lavastromen, zou hij zich bezinnen op wraak. Zijn versteende buitenkant zou hem beschermen tegen de kolkende vuurzee, die door de spleten en kieren van het maanloze landschap stroomde.

Voordat hij verdween in de schaduwen van het Eindeloze Woud, draaide hij zich nog eenmaal om naar de Heilige Grote Boom op de Elfenheuvel. Hij snoof boosaardig. Ooit zal hij terugkeren, machtiger en sterker dan ooit. Het volk zal voor hem

buigen en hij zal de Dame van het Woud breken. Hij zal haar vernietigen, en Arbora overspoelen met zijn zwarte haat.

1

Het Braamhuis

Oliver kon niet slapen. Hij was zenuwachtig maar hij wist niet goed waarom. Hij had dat wel vaker, zo'n kriebel in zijn buik, alsof er iets stond te gebeuren. Het onrustige gevoel prikte onder zijn huid, als knetterende vonkjes die door zijn lichaam vlogen. Hij draaide zich op zijn rug op zijn smalle eenpersoonsbed en liet zich meevoeren op de klanken van zijn lievelingsmuziek die uit zijn oortjes klonken. Hij staarde naar het plafond dat vlak boven hem schuin omhoogliep naar de nok.

Al sinds hij zich kon herinneren werd het lage plafond verlicht door honderden stralende sterretjes, die hij als klein jongetje samen met zijn moeder op de witgeschilderde planken had geplakt. Hij dacht aan hoe zijn moeder als laatste de grote glow-in-the-dark maan op een open plekje in de sterrenhemel had geplakt. Toen ze daarna het licht uitdeed, leek het net alsof ze samen een magisch rijk waren binnengestapt. Hand in hand en dicht tegen elkaar aan, hadden ze zo een tijdje stilletjes op zijn bed gelegen, tot hij uiteindelijk in slaap was gevallen. Hij glimlachte bij die gedachte.

Soms in het donker zag hij haar lieve gezicht in die maan, alsof ze vanaf daar naar hem lachte. Oliver fantaseerde toen hij kleiner was dat zijn moeder hem, vanaf de maan op zijn plafond, mooie...